

розвитку освіти, щопередбачає підготовку спеціалістів з орієнтацією на технологічний прогрес та працівниківширокого профілю, здатних швидко змінювати професію [4, с. 27].

Входження національної системи освіти в Болонський процес посилює конкуренцію між освітніми навчальними закладами, що обумовлює необхідність підвищення рівняконкурентності освітніх послуг, оновлення змісту освіти, запровадження освітніхінновацій та інформаційних технологій.Реформування системи освіти у напрямі підвищенняконкурентоспроможності випускників сприятиме підвищенню адаптаційного потенціалумолоді, приведенню соціально-психологічних характеристик випускників у відповідністьз потребами ринку праці, формуванню соціально активного стилю поведінки, тобто професійній соціалізації.

В умовах нерозвиненості системи безперервної освітитеоретичні знання, отримані у навчальних закладах, потребують постійного оновлення,та, відповідно, повинні супроводжуватися удосконаленням практичних навиків роботина виробництві. Освітні послуги мають сприяти засвоєнню випускниками сукупності знань, уміньта навиків з певної спеціальності; забезпечувати набуття нового соціального статусу всупільстві, розвиток здатності до технологічної та психологічної самоорганізації. Цеможливо лише за рахунок підвищення якості та конкурентоспроможності послуг ВНЗ,досягнення освітнім закладом конкурентної переваги перед іншими ВНЗ, що пропонуютьпослуги, аналогічні за змістом, обсягом та призначенням, у певному сегменті ринкупраці [2, с. 24].

Отже, реформування системи вищої освіти передбачає розробку комплексних заходів щодо забезпечення універсалізації їх підготовкина основі застосування гнучких моделей навчання, набуття додаткової спеціальності,необхідність забезпечення збалансованості міжпідвищенням освітнього потенціалу і конкурентними потребами економіки уфахівцях з вищою освітою, сприяння підвищеннюякості підготовки фахівців до світового рівня.

#### Література:

1. Конституція України. Верховна Рада України; Закон від 28.06.1996 № 254к/96-ВР : [Електронний ресурс]. – Режим доступу:<http://zakon.rada.gov.ua/go/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. Андел І. Управління працевлаштуванням випускників навчальних закладів / І. Андел // Україна: аспекти праці. –2015. – № 2. – С. 23–27.
3. Коляда Т.А. Працевлаштування молоді: проблеми правового регулювання / Т. А. Коляда // Юридичний вісник. –2016. – № 1. – С. 9.
4. Семикіна М.В. Ринок праці та освіта: пошук взаємодії / М.В. Семикіна. – К.: Таксон, 2014. – 198 с.

**Дерев'янюк А.Г.**

(наук.кер. – доц. Лобач К. В.)

*студентка ІV курсу історичного факультету  
Полтавськогонаціональногопедагогічного  
університету імені В. Г. Короленка*

#### **ПРОБЛЕМА ПОЛІТИЧНОЇ АКТИВНОСТІ МОЛОДІ В УКРАЇНІ**

За останні два роки українська держава пережила події завдяки яким повністю змінилась влада в країні, змінились зовнішньополітичні орієнтири та мав би змінитись світогляд та зацікавленість політичним життям держави її громадян. Але, нажаль, останній пункт лишається під великим питанням.

Проголошенню акту незалежності України 24 серпня 1991 року, передували події, які творили не політики, а самі громадяни. Підвищення рівня патріотизму, свідомості громадян, що Україна має бути незалежною та суверенною вилились у відомі всім загальноукраїнський страйк шахтарів, голодування студентів, "Революція на граніті" та на сам кінець проведення Всеукраїнського референдуму. Дуже складно та довго йшла Україна до цієї незалежності, та

нажаль за 24 роки громадяни почали про це забувати та сприймати незалежність нашої держави як належне.

Та у ніч проти 30 листопада 2013 року історія України змінилась назавжди. Події тієї ночі змінили мирний, та я б навіть сказала, пасивний настрій громадян, щодо політичних подій в нашій державі. Крикавий розгін мирного протесту владою, став останньою краплею для народу. 1 грудня на Майдан Незалежності в Києві вийшли тисячі протестуючих. Революція – це слово прийшло в життя кожного свідомого громадянина. Такої єдності, взаємодопомоги, піднесення патріотичного духу українці не переживали вже досить давно, бо всі роки незалежності ми не розуміли, що українець – це звучить гордо! Події, які розгортались далі не є предметом дослідження в цій статті, але варто нагадати про те, що незважаючи на розгін мирної демонстрації, побиття журналістів, силову протидію влади, жахливі погодні умови українці не здалися. Навпаки, мітинги на підтримку Євромайдану в Києві проходили в усіх великих містах України. А найголовніше це те, що рушійною силою була молодь. Всі свідомі громадяни жили революцією – хтось брав у ній безпосередню участь, хтось приходив на народні віче в своїх містах, всі прокидались і засинали з випуском новин. 8 грудня 2013 року відбувся «Марш мільйона», коли на Майдані Незалежності в Києві зібралися за різними оцінками від кількадесят до кількох сот тисяч людей. Думаю, гордість за те, що я українець чи українка відчували в той момент всі свідомі громадяни нашої великої та європейської держави.

Але після завершення революції та скинення діючої на той момент, злочинної влади українцям необхідно було починати будувати нову державу. Все мало починатися з нуля, адже саме цього прагнули революціонери, які віддали своє життя на Майдані Незалежності. Ми повинні були обирати нового президента, нову владу, яка будуватиме політику в інтересах українського народу.

26 жовтня 2014 року відбулися позачергові вибори народних депутатів Верховної Ради України, відповідно до ст. 90 Конституції України.

Я працювала спостерігачем на виборчій дільниці в місті Полтава. Те, що просто викликало в мене обурення так це досить невелика явка молоді. Українське інтернетвидання Кореспондент net. 27 жовтня вийшло із заголовком «В організації ОБСЄ зазначили, що явка в 50% на парламентських виборах – цілком задовільна.» Але невже нікого не обурює те, що 50 % українців байдуже майбутнє держави?! Спілкуючись зі своїми знайомими студентами, я всім задавала одне і теж питання «Чи йдеш ти на вибори?». На моє велике розчарування ствердних відповідей було дуже мало. Переважно це були фрази «Ні, я не йду. Все одно нічого в країні не зміниться». Але всі намагання роз'яснити, що Революція Гідності довела, що ми можемо все коли єдині, що на виборах ми обираємо своє майбутнє, що на майдані гинули такі ж як ми молоді люди не за те, щоб ми зараз так байдуже ставились до виборів розбивались об стіну непорозуміння, та байдужості.

Головними питаннями, які я поставила перед собою стали «В чому причина політичної пасивності молоді в Україні?», «Чому навіть революційні події, які принесли в Україну стільки змін, не змусили молодь стати активними при виборі свого майбутнього?».

Ціннісна свідомість сучасної молоді формується в умовах важкого виходу країни з загальної кризи, безробіття, інфляції, стрімкого зростання цін, а для студентів – плати за освіту в не бюджетних вишах, корупції, злочинності тощо. Ці і не лише події та загальний негативний стан в державі призвели до того, що молодь виявилась однією з найбільш соціально занедбаних і найменш соціально захищених спільнот нашої країни, що молодіжне середовище розшарпують різні проблеми, що питома вага цих проблем вже давно перевищила критичну масу і загрожує соціальними вибухами.

Низький рівень зацікавленості сучасної молоді політикою є проблемою не лише України, а й, напевно, усіх країн СНД. Так, на думку вчених, серед причин низького інтересу молоді до політики виділяють політичне незнання, якому протистоїть добра обізнаність в інших сферах, висока раціональність, за допомогою якої досягають поставлених цілей в особистому житті. Причиною такого незнання може бути складність, невизначеність соціальних, економічних і політичних питань для тих, хто не має безпосереднього доступу до відповідної інформації.

Незнання сприяють тому, що не формуються навички політичної участі, політичний досвід. Для більшості молоді політико-економічна сфера здається чимось «недосяжним», адже її не можна безпосередньо відчувати і вплинути на неї (особливо таке ставлення характерне для групи з низьким інтересом до політики). Крім того, існує певна особливість сприймання політичних новин, коментарів як розважальної інформації, а не важливої сторони життя. До того ж більшості громадян політика здається «брудною» справою для ледачих, нецікавих, зажерливих, примітивних людей [2, с.203]. Саме таке розчарування призводить до зниження інтересу та негативізму у ставленні до політики.

Також різке зниження інтересу до політичних подій в державі, як не дивно, ми спостерігаємо саме після Революції Гідності. Можливо, причиною цього є притаманний молодим людям максималізм. Адже після революційних подій всі чекали різкого покращення рівня життя, безвізовий режим з країнами ЄС, високий рівень освіти в Україні і т.д. Але ніхто не думав про те, що це справа не одного року, що всьому цьому передують проведення безлічі реформ.

Дослідники Сахань О.М. та Гордейчук В.В. у своїй статті «Політична активність молоді в реаліях українського сьогодення» зазначають, що для дійсно продуктивної політичної участі молоді необхідна її структурна самоорганізація, створення школи лідерства, підготовка професійних політиків, всіляка допомога з боку держави щодо функціонування молодіжних організацій, щоб у молоді був свій канал входження в політику на високому рівні. Якщо молодь буде підготовлена теоретично і практично до виконання державних і суспільних функцій, вона легко прийде на зміну старшому поколінню. Тому уже сьогодні державна молодіжна політика в Україні має стати в ряд пріоритетних напрямків діяльності держави із залученням до її здійснення на всіх рівнях, як державних органів, так і широкого загалу громадськості. Це дозволить забезпечити соціальне, культурне та економічне відтворення, прискорить розвиток держави та громадянського суспільства.

Мета молодіжної політики у цьому плані – це підтримка політичного самовизначення молоді, сприяння молодіжним політизованим творенням просоціального спрямування, посиленню їх конструктивної активності, консолідації зусиль для зміцнення української держави, демократизації та гуманізації суспільства [4].

На моє глибоке переконання, на сьогодні є просто необхідним проводити спеціальні лекції у ВУЗах, пропагувати та популяризувати молодіжні організації (до того ж не важливо чи вони матимуть політичне чи волонтерське спрямування, адже це в будь-якому разі звертатиме увагу молоді на події в державі), також важливо проводити ознайомчі бесіди із дітьми в школі, бо вони є майбутніми творцями історії, саме вони через декілька років будуть стояти перед вибором іти на вибори чи проігнорувати їх.

Я завжди підтримувала тезу, що ми маємо ту владу на яку заслуговуємо. Основним меседжем цієї статті є те, що молодь має користуватись своїм правом на вибір, і кожен має розуміти, що це не стільки право скільки громадянський обов'язок.

#### Література:

1. Кияшко Л.О. Політична соціалізація та репрезентація у свідомості молоді соціально-ідеологічних понять. Проблеми політичної психології та її роль у становленні громадянина Української держави // Зб. наук. праць / За заг. ред. М.М.Слюсаревського. - К.: Міленіум, 2007. - Вип. 5-6. - С. 236-246.
2. Фліс І.М. Основні принципи формування політичної активності студентської молоді // ГІЛЕЯ (Науковий вісник): Збірник наукових праць. – К., 2008. – Вип.13. – С. 210.
3. Черниш Н. Соціологія./Черниш Н. – К.: Знання, 2004.
4. Сахань О.М., Гордейчук В.В. Політична активність молоді в реаліях українського сьогодення. – Режим доступу:  
[http://www.rusnauka.com/29\\_DWS\\_2011/Politologia/10\\_95439.doc.htm](http://www.rusnauka.com/29_DWS_2011/Politologia/10_95439.doc.htm)

5. Чопей В.С. Формування демократичних цінностей у сучасній студентській молоді як соціальне завдання // Нова парадигма: (журнал наукових праць). – Вип. 88. – К.: Вид-во НПУ імені М.П. Драгоманова, 2009. – С.25.

**Івченко А.**

(наук. кер. – доц. Лобач К. В.)

*студентка V курсу психолого-педагогічного факультету  
Полтавського національного педагогічного  
університету імені В. Г. Короленка*

## **ПРАВА ТА СОЦІАЛЬНЕ СТАНОВЛЕННЯ МОЛОДІ В СУЧАСНІЙ УКРАЇНІ**

Молодь є важливою складовою сучасного українського суспільства, носієм інтелектуального потенціалу, визначальним фактором соціально-економічного прогресу. Молодь – не тільки суб'єкт, спадкоємець матеріальних і духовних багатств суспільства, а й творець нових, прогресивніших політико-демократичних суспільних відносин. У той же час українська молодь є однією з найуразливіших в економічному та найбезправніших у соціально-правовому відношенні соціальних спільнот.

Проблеми соціального становлення молоді, гарантій реалізації її прав розкривали у своїх наукових дослідженнях С.С. Батеніна, Л.П. Буєва, А.М. Коршунов, В.М. Шубкіна та ін. У виробленні ефективної молодіжної політики важливу роль відіграє подальше з'ясування суті та змісту процесів соціального самовизначення молоді людини, що і зумовило вибір теми публікації.

Мета статті – проаналізувати права та особливості соціального забезпечення молоді в сучасній Україні.

Молодіжну державну політику в незалежній Україні було започатковано «Декларацією про загальні засади державної молодіжної політики в Україні» (1992 р.) та Законом України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» (1993 р.). Потім вона деталізувалася в таких Законах, як «Про молодіжні та дитячі громадські організації» (1998 р.), «Про освіту» (1991 р.), «Про зайнятість населення» (2012 р.), «Про фізичну культуру і спорт» (1994 р.), «Про молодіжні та дитячі громадські організації» (1998 р.) та ін. Основні права і обов'язки молоді, як і інших громадян України, зафіксовані в Конституції України [2, с. 14].

Постановою Кабінету Міністрів України від 27 серпня 2004 року затверджено Загальне положення про центр соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді, основною метою діяльності якого є сприяння у задоволенні соціальних потреб молоді, яка перебуває у складних життєвих обставинах та потребує сторонньої допомоги. Мета Державної цільової соціальної програми «Молодь України» на 2016 - 2020 рр. полягає у створенні системи всебічної підтримки громадянської активності молоді, спрямованої на самовизначення і самореалізацію, формування необхідних правових, гуманітарних та економічних передумов, надання соціальних гарантій.

Відповідно до ст 1.3У «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» молодь, молоді громадяни - громадяни України віком від 14 до 35 років, а соціальне становлення молоді - процес різнобічного включення молоді в життєдіяльність суспільства як системи, сприйняття її як елементу цієї системи [1].

Держава гарантує працездатній молоді рівне з іншими громадянами право на працю. Також держава сприяє створенню молодіжних центрів праці, молодіжних громадських організацій для забезпечення працевлаштування молоді, реалізації програм професійного навчання молоді та вдосконалення її професійної майстерності. Україна гарантує молодим громадянам рівне з іншими громадянами право на освіту, підвищує розміри допомоги сім'ям на неповнолітніх дітей, стипендій та інших видів матеріального забезпечення молоді, яка отримує професійно-технічну, вищу освіту у відповідних навчальних закладах. Держава забезпечує молодим громадянам рівне з іншими громадянами право на житло, сприяє молодіжному